Leni Jalabier

Noi, zeii

Pentru a patra oară, în ultimii cinci ani, Afro mă cheamă din concediu, la “o afacere ce nu suportă amânare”. Nu poate fi decât încă una din fanteziile ei, gestionate cu tot atâta delicatețe câtă ar dovedi un bătrân fierar șchiop într-o parfumerie de lux (să mă ierte moș Hefaistos). “Haide, băiete, pornește degrabă, săgețile-ți strânge,

Fii inspirat pentru mine, iar plata-ți va fi pe măsură...”

“Care-i adresa?”, i-o retez. Pălăvrăgeala în metru antic i se pare de un extraordinar bun gust. Ar fi putut învăța măcar că în relațiile publice limbajul a evoluat mult, iar conservatorismul nu rotunjește contul bancar anemic. Agenția ei matrimonială nu ne-a adus decât nervi.

Îmi întinde un bilețel: “Angelica Malu, Gazelei 11, sector 5, București”. Ai zice că sunt factorul care duce pensiile. “Și cealaltă... persoană?” (sunt destul de hârșit în meserie ca să-i evit capcanele: după schimbarea lui 200 Cod Penal, dragostea nu mai ține seama, pe lângă vârstă și portofel, nici de sexul protagoniștilor).

“La Soare-răsare trăiește acela, bărbat în putere

Departe, spre lacuri, în Pantelimon...”

Ca să-i iasă ritmul, pronunță “Pan-te-li-mon”. Mă duc să-mi aleg săgețile. Cele cu miere pentru dragostea dulce. Cele cu venin pentru iubirea pătimașă, cu lacrimi și vânătăi.

*

* *

Da, e mama, dar câți nu zic asta despre Afro? În clanul nostru, flirtul e și el “o afacere ce nu suportă amânare”. Sexul, despre care nu se vorbește mult, este de departe sportul preferat, iar bunicul e campion absolut. Datorită lui, am un popor de unchi și mătuși, care încearcă să mă prostească să le lucrez pe gratis. Bunica Hera este monumentul toleranței.

Zeus... Cu Leto a făcut-o pe Artemis. Iar cu Artemis, propria lui fiică, i-a avut pe maică-mea – Afrodita și pe Apollo. Cu Danae – pe Perseu, cel care

a făcut din Meduza o specie pe cale de dispariție. Cu Climene l-a avut pe Atlas, fiu al clasei muncitoare. Cu Maia, pe șmecherul de Hermes. Europa i l-a dăruit pe Minos, iar Mnemosina nu mai puțin de nouă muze. Moș Zeus i l-a mai făcut nimfei Calisto pe Arcos. Când a aflat Hera s-a lăsat cu fulgere și cutremure. Calisto și Arcos au fost prefăcuți în urși, iar Artemis, de la care am deprins tirul cu arcul, i-a săgetat la iuțeală, căci altceva nu știe. Ca să dreagă busuiocul, Zeus i-a urcat pe bolta cerului: Ursele.

Apoi: cu Doris l-a avut pe Scamandru. Cu Penelopa, pe Pan. Cu Demetra, pe Persefona. Cu Leda, pe gemenii Castor și Pollux și pe Elena. Cu Laodamia, pe Sarpedon. Cu Egina, pe Eac. În fine, cu Alcmena, a pus – ca să zic așa, bazele celebrului pachet de mușchi, băiat de băiat, Heracles, care-i scoate pe toți din încurcătură cu pumnul. Nu poți evita, în zilele noastre, agresivitatea socială (cum ar spune savanta familiei – Atena) doar cu subtilități zeești. Nici măcar Zeus nu se apără doar cu scutul lui ridicol, din pielea caprei Amaltea.

*

*   *

Pantelimonul e mai greu cu tramvaiul 5 decât cu Pegasul. Trotuarele gem de cârciumile lui Dyonisos (progenitură a lui Zeus cu Semele) și bacante, care mă îmbie la prețuri mici, ignorând studiile-mi universitare. Doar în mitologia ieftină străzile sunt înțesate cu tarabe pentru ambrozie și nectar. Aici vorbim de hamburgeri, hot dogs, pizza.

Avem o familie cu un libidou de groază, visul oricărui psihiatru. Cu Hera, ca să intrăm puțin și în legitimitate, Zeus i-a avut pe Ebe, Hefaistos, Grațiile și desigur pe taică-meu, Ares – un scandalagiu remarcabil. Pentru că maică-mea, Afrodita, s-a uitat o dată galeș după Adonis, Ares a asmuțit un mistreț asupra lui și i-a deteriorat frumusețea.

Cel mai normal pare să fie totuși moș Hefaistos, așa șchiop și senil. El măcar își face meseria și, spre deosebire de noi, e plin de comenzi. Lui Zeus i-a meșterit sceptrul. Lui Heracles un scut. Helios are de la el ditamai carul de foc. Poseidon – ce-i lipsea bătrânului marinar bețiv? – un trident. Lui Ahile o platoșă, cam scurtă la călcâie.

Hefaistos mi-e un fel de tată vitreg, de vreme ce bunicul i-a dat-o pe mama, după ce l-a ologit. Taică-meu bun, Ares, l-a pus pe blegul de Alectrion să stea de șase, când îi dădea târcoale Afroditei. Moș Hef i-a prins pe porumbei, i-a făcut de două parale, iar Ares, turbat, l-a schimbat pe Alectrion în cocoș, să cucurigească în zori.

Pantelimon. Un cămin de nefamiliști stă să cadă. Dinspre ghenă trăznește o duhoare ca la intrarea în împărăția lui Hades. Exact atmosfera în care-mi place să aprind văpaia mistuitoare a dragostei. Ar trebui să cer dublarea salariului.

Sun. Un slăbănog, numai coșuri, crescut cu bere și conserve, apare. “Neluțu Stroe?” zic. El crede că sunt de la administrație, cu întreținerea. Îi servesc momeala: o domnișoară de familie bună te-a văzut la discotecă (”Ce discotecă?” face suspicios), anyway – fata te-a plăcut, oftează după matale (i se umflă bicepșii de cabanos), poate să te vadă mâine seară, Neluțu Stroe? După câteva fițe, acceptă. Plec fără să fi stricat nici o săgeată pe fesele lui extraplate.

*

* *

Din nou pe stradă, în canicula Infernului. Singurul superlicențiat din familie, psihiatru, consilier matrimonial, planning, și singurul care muncește pe rupte. Meritam o vacanță pe Olimp (2918 m) sau măcar în Câmpiile Elisee. Ori să aranjez cu Asclepios de-un medical.

Acum însă, bat orașul, după domnișoara Angelica Malu, Gazelei 11. Astfel de succese repurtează agenția Afroditei. Când i-a cuplat pe Paris și Elena s-a dărâmat cetatea. Pe Argira și Selen i-a făcut ape în care cine se scaldă nu-și mai amintește de cei dragi. Pe Arsinoe a schimbat-o într-o piatră fiindcă nu s-a îndrăgostit de ciobanul Arceofan. În fine, pe holteiul Pygmalion a reușit să-l lipească. De-o statuie.

Gazelei 11. Doi copii joacă table pe bordură, în arșiță. Pantheonul ceferiștilor pensionați și al romilor cuminți.

Ca să închei totuși cu mama (fără complexe oedipiene), propriile ei experiențe erotice nu sunt, cel puțin din punct de vedere științific, mai reușite, deși interesante: s-a ținut cu moșneagul Anchise, cu care l-a făcut pe Enea. Da, acel Enea... Cu Dyonisos l-a conceput pe Priap, dezechilibrând femeile normale. Iar cu Hermes l-a avut pe Hermafrodit. Fără comentarii...

*

* *

Casă bătrânească, într-o rână, iederă și viță îmbrățișate. După ușa scorojită, iscodesc sprâncene de fată oacheșă. “Domnișara Malu? Angelica Malu?” “Da’ cine-o caută?”. Nu mai am putere, căldura... “Sunt Eros”. Sprâncenele fug în penumbră. “Angelica, vino, fată, că te caută Ramazzotti!”

Din râsetele cu ecou răsare Angelica, unica fiică a lui Nea Malu, un semizeu al șmenarilor din sectorul 5, pasionat de metoda “Maradona” și spiritul pur al karate-ului. O fată cu două capete peste mine, optzeci de kilograme. Aduce puțin cu Hera (iertare, bunico!), mai tânără cu niște milenii, când îi dădea târcoale singura ei fblețe extraconjugală, păstorul Endimion, condamnat de Zeus la un somn de 30 de ani.

“Ce-i, măi nene?” zice. Îi povestesc despre Neluțu Stroe din Pan-te-li-mon. “Măi, dacă te spun lu’ tata te-ndoaie” se zborșește, dând să trântească ușa. Îi pompez două săgeți de aur-miere în preaplinul pieptului și încă una de rezervă, mai jos, acolo unde trebuie. Leșină în hol, suspinând: “Neluțu…”

E șase fără un sfert și Helios tot mai gonește în de carul de foc montat de moș Hef, cel ce a meșterit și prima femeie din lumea aceasta, pe Pandora, sursa tuturor ispitelor noastre, ale mele și ale dumitale, cititorule. E vremea să mă întorc la Psiche a mea, care a stârnit chiar și invidia propriei mele mame. O sun pe Afro pe mobil, să-i spun cum am rezolvat “afacerea ce nu suporta amânare” – finanțată probabil de Nea Malu, cu profit din șmenurile acestei veri lungi și fierbinți. Afro nu-mi răspunde, căci nu și-a plătit facturile de două luni…